

2. pôstna nedeľa v roku „A“, 20. marec 2011

homília

Milí bratia a sestry!

AI: Včera nás spolu Ivanom pozval váš pán farár na jeden mimoriadne zaujímavý a zároveň skutočne veľmi hodnotný film. Dej sa odohrával v tridsiatych rokoch 20. stor. v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a s anglickým jemnocitom pre decentný a inteligentný humor opisoval skutočný zápas vojvodu z Yorku, neskoršieho angl. kráľa Juraja VI., so svojím hendikepom – koktaním. Po beznádejných tortúrach so správnou výslovnosťou u renomovaných lekárov nakoniec stráca nádej, no až vďaka inzerátu, ktorý v novinách zachytila jeho manželka sa nakoniec rozhodol urobiť ešte posledný pokus – u zvláštneho austrálskeho imigranta pána Lionela Lounga. Prvé stretnutie bolo zásadne „nekonformné“, v ošarpanej miestnosti s ošumelým bazárovým nábytkom tento rečový terapeut pánovi Lordovi a synovi anglického kráľa navrhuje tykanie, chce sondovať jeho osobné vnútro, stavia sa o drobáky, že ho vylieči... A keď sa vojvoda z Yorku bráni jeho extravagantným postupom, tak Lionel vyhlási, že je to jeho hrad, a tu platia jeho pravidlá. Dej sa však zaplieta tak, že vojvodovi koktanie nedovoľuje ani len predniesť verejný prejav v rádiu, čo ho znemožňuje v anglickej spoločnosti. Je pod tlakom svojej rodiny, jeho otec umiera a starší brat David nezodpovedne hýri s konkubínou, tak, že mu „hrozí“ stať sa kráľom, no on nevie hovoriť... Nakoniec terapeutovi Lionelovi otvorí svoju dušu, prekoná uniformitu anglickej etikety, a pri dobrej whisky so slzami v očiach hovorí o svojom detstve. Začal koktať v piatich. Brat sa mu vysmieval, pestúnka ho nekrmila, tak získal žalúdočné potiaže, otec ho nútil zbierať známky, no on túžil stavať modely lietadiel, mal nohy do X, dali mu železný korzet, ktorý mu spôsoboval veľké bolesti, bol ľavák a trestali ho za to... Naprogramovaný život, kopu nazbieraných bolestí a kráľovská hrdosť miešali sa v duši tohto pacienta. Terapeut Lionel mu nakoniec pomohol prekonať a stali sa veľkými priateľmi. Lord z Yorku sa stal kráľom Jurajom VI., otcom kráľovnej Alžbety, no musel vystúpiť zo svojho zaškatulkovaného a emocionálne chladného sveta a odovzdať sa do rúk chudobného a bezprostredného „rečového doktora“ z ulice a stať sa jeho priateľom. Prijatť jeho pravidlá...

Bratia a sestry!

KE: Boh dnes suverénne nakázal akémusi Amorejčanovi pôvodom z chaldejského Uru, menom Abramovi, aby „prijal jeho pravidlá“: „*Odíd'...!*“ — „*Odíd' zo svojej krajiny, od svojich príbuzných a z domu svojho otca...*“ (Gn 12,1) Boh ho pozval, aby vystúpil zo svojho sveta, zo sveta istôt na ktorých stál jeho život. Mal opustiť príliš veľa:

- A) svoju krajinu – teda domovinu, národ, mentalitu, známe prostredie, v ktorom sa vyznal a mal ľudské väzby
- B) svojich príbuzných – teda rodinu, priateľov, kolegov
- C) dom svojho otca – teda materiálne a sociálne istoty, tradície, obchod, polia..

Boh ho pozval, aby vykročil za niečím úplne novým; niečím, čo sa nedalo bezprostredne nahmatať, ale k čomu bol vyzvaný kráčať vo viere, teda v dôvernej odovzdanosti tomuto mocnému Bohu, ktorý nezavádza a neklame, ktorý je dôveryhodný a spoľahlivý. Musel však najprv vystúpiť zo svojho sveta, kde mu bolo relatívne fajn, musel opustiť skoro všetky pozemské istoty a oprieť sa vo viere novú istotu, istejšiu ako všetky iné istoty.

Cieľ jeho púte Boh vytýčil ako „*krajinu, ktorú ti ukážem*“. 75-ročný Abram v slepote viery, no presvedčený autoritou Boha, vykročil vlastne do neznáma, no vedený Božou rukou. Dostal veľké prisľúbenia: stane sa začiatkom nového národa a tak zároveň požehnaním pre celú zem. Ako starý a neplodný bude mať veľké potomstvo a najväčším požehnaním bude jeho najvýznamnejší potomok Mesiáš Ježiš Kristus!

Aby sa lord z Yorku stal anglickým kráľom potreboval vyletieť z klietky svojich zvyklostí a otvoriť sa vzťahu s človekom, ktorý mu vedel a chcel pomôcť zvládnuť svoje rečové bariéry. Aby sa Abram stal patriarchom a požehnaním pre celú zem, musel sa zveriť do rúk volajúceho Boha a opustiť svet svojich istôt. Aby Ježiš oslávil

ľudské telo a aby umožnil ľuďom vstúpiť do Božej slávy a umožniť im večnú účasť na láske Najsvätejšej Trojice, musel sebaobetovať vlastný život, vystúpiť zo seba, zrieknuť sa seba samého a ponížiť sa až na smrť na kríži. „Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu.“ (Jn 12,24)

PA: A aby sme aj my vo svojom živote získali veľké požehnanie, musíme tiež poslúchnuť Boha a „**odísť zo svojej krajiny**“, „**prijat' Božie pravidlá**“... Odísť zo svojej krajiny, znamená aj „opustiť svojich bôžikov“, alebo konkrétnejšie povedané „obrátiť sa“ a robiť pokánie“. Moji bôžikovia, moja krajina to je moje **ľpenie na istotách, plánoch a predstavách**, úporná snaha mať celý svoj **život len vo vlastných rukách**, to sú **moje neresti**, ktorým holdujem, **pozemské veci**, ktoré uprednostňujem často pred vzťahmi s ľuďmi a s Bohom. Summa summarum „odísť zo svojej krajiny“ znamená vydať sa Bohu, otvoriť sa vzťahu s Ním, vstúpiť do dobrodružstva dôvery. Ľudia sa zvyčajne boja spraviť tento krok, majú strach, že Boh im všetko príjemné zoberie, najmä ten „môj život“. To je ale hrubý predsudok, karikatúra Boha žgrloša a farizeja, ktorý mi nič pozemské nedopraje. Boh nič iné nechce od Teba, ako Ti dať oveľa lepšie a vyššie veci, veci viac oblažujúce, no paradoxne žiada od teba vnútorné ale aj vonkajšie odpútanie sa od vecí, ktoré ťa od neho vzdávajú. V tomto prípade platí na 100% **Risk je zisk!** S Bohom sa nedá ísť dozadu, dá sa získať len neuveriteľne viac. Sv. Terézia z Ávily, učiteľka Cirkvi, raz povedala jasne: *Sám Boh stačí*. Boh totiž vie, že nič tak nedokáže naplniť a uspokojiť ľudské srdce ako On sám.

Milí bratia a sestry!

AD: Skúsme sa v tomto milostivom pôstnom čase viacej ponárať do seba a započúvať sa, čo mi ukazuje Boh, že by som to mal opustiť, alebo v čom ma konkrétne ma, aby som sa k nemu priblížil! Skúsme urobiť niekde zmenu, niečo robiť lepšie! Možno malú zmenu, ale vykročme aspoň jedným krokom zo svojej krajiny, aby sme vyšli do novej.

diakon Tomáš Krampľ